

Warszawa

Teatr Dramatyczny, Sala Prób im. Haliny Mikołajskiej: *Krzesła* Ionesco, reż. Szczepan Szczykno, prem. 19 stycznia

Po trzydziestu przeszło latach, jakie minęły od pierwszych scenicznych realizacji *Krzesła* awangarda jest już starą, dobrze znaną konwencją. Ulotniły się też filozoficzne konteksty, z jakimi współbrzmiała dramaturgia Ionesco. Pusta scena - ówczesny ideał to dziś bardzo skromnie umeblowany pokój, w którym jednak stoi stół i kilka krzeseł choć bohaterzy nadal nie mają biografii w sensie geograficznej czy środowiskowej identyfikacji. Powstaje dziwny twór: uniwersalni staruszkowie w domowym zaciszu, które oczywiście może okazać się całym światem, ale też powrócić do swych dosłownych funkcji. Na obronę przed zawiedzionymi nadziejami i miłąkością życia, z którego nic trwałego nie pozostało, mają tylko siebie. To bardzo dużo zważywszy, że trzydzieści lat temu odmawiano im nawet tej pociechy, tworząc jednoznacznie pesymistyczny obraz ludzkiego losu preteledujący do Wielkiej Metafory. Dziś widocznie myślimy o sobie skromniej i mniej rozpaczliwie - dlatego zostaje nam mały realizm i ... dobre aktorstwo Zofii Kucówny i Henryka Bisty.

Kalina Zalewska